

Література

1. Allison S. R., & Vining C. B. Native American culture and language. *Bilingual Review*, 1999. 24. P. 193–207.
2. Condon E. C. *Introduction to Cross Cultural Communication*. New Brunswick, NJ : Rogers University Press, 1973. P. 8–14.
3. Kramsch C. *Language and Culture*, OUP: Oxford, 1998. P. 64–70.
4. Tomalin B., & Stempleski S. *Cultural Awareness*, Oxford : Oxford University Press, 1993. P. 24-31.

ВЗАЄМОДІЯ КУЛЬТУРОЛОГІЧНОГО КОМПОНЕНТА ПРИ НАВЧАННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Мартинюк Х. Є.

*студентка факультету філології і журналістики
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

Сьогодні докорінно змінило вимоги до вивчення іноземних мов та до їх викладання. Сучасні фахівці в різних галузях знань потребують вміння функціонально користуватись іноземною мовою в будь-яких сферах життя, розглядають її як засіб спілкування, виходячи з того, що кінцевою метою спілкування є взаємне розуміння, що виникає між співрозмовниками. Отже, перед викладачами іноземних мов стоїть дуже відповідальне завдання – максимально розвинути комунікативні здібності студентів. Для його впровадження в щоденну мовну підготовку необхідно опанувати нові методи викладання, спрямовані на розвиток всіх чотирьох навичок володіння мовою, підготувати принципово нові навчальні матеріали, за допомогою яких можна навчити майбутніх фахівців ефективно спілкуватися [1].

Оскільки процес комунікації вживлюється через внутрішньоособистісну, міжособистісну, міжкультурну та контекстну аспектацію, існує велика можливість покращувати та моделювати навчання; однак, в той же час, існує ще велика складність у необхідності подолання великої різноманітності бар'єрів.

Отже, міжкультурна складова диктує необхідність пошуку нових психолого-педагогічних і методологічних рішень, спрямованих на формування міжкультурної комунікативної культури учня і розширення рамок навчального процесу шляхом подолання бар'єрів у міжкультурному контексті спілкування.

Культурологічний компонент в організації педагогічного процесу начання передбачає підвищення загального культурного рівня здобувачів шляхом введення в процес навчання ряду певних дисциплін. Цілями включення в процес навчання циклу культурознавських предметів є введення студентів в простір світової та української культури, формування і розвиток їх особистісної культури.

У повсякденному житті поняття «культура» вживається, як правило, у трьох значеннях. У першому значенні під культурою розуміють окрему сферу життя, яка існує у вигляді системи установ і організацій, які займаються розповсюдженням духовних цінностей (товариства, клуби, театри, музеї тощо). А ще культуру розуміють як сукупність цінностей і норм, притаманних більшій соціальній групі, спільноті, народу чи нації. Також, культура інтерпретується як вираження високого рівня досягнень людини в будь-якій діяльності (культура побуту, культурна людина в значенні «вихована й освічена» тощо). Повсякденні уявлення про культуру часто зводяться до її ототожнення з художньою культурою (мистецтвом) або з освіченістю та вихованістю людини. Проте найбільш розповсюдженим повсякденним значенням поняття культури є його розуміння як сукупності матеріальних предметів, об'єктів, ідей, образів, створених людиною протягом її історії. В цій інтерпретації культура є сумою усіх досягнень людства, створена самою людиною і яка складає, власне, людський світ на відміну від дикої природи [2, с. 20].

Відповідно до цього визначення культура становить складний феномен, який включає як матеріальні й соціальні явища, так і різні форми індивідуальної поведінки й організованої діяльності. Культуру як особливу сферу людської життєдіяльності не можна побачити, почути, відчутти чи спробувати. Дійсне різноманіття її виявлення можна спостерігати у вигляді різниці в людській поведінці і тих чи інших типах діяльності, ритуалах, традиціях.

До компонентів культури, що несуть національне забарвлення, можна віднести традиції (або стійкі елементи культури), а також, як традиції в соціонормативній сфері культур обряди (виконують функцію неусвідомленого прилучення до відповідних в даній системі нормативних вимог). Ще одним компонентом слугує побутова культура, тісно пов'язана з традиціями, внаслідок цього її нерідко називають традиційно-побутовою культурою [3, с. 54–56].

Для реалізації лінгвокультурологічного підходу в навчанні англійської мови принципи культуродоцільності є центральними. Це досягається частково-пошуковим і дослідницьким методами. Юди ж можна віднести лінгвокультурологічний аналіз прислів'їв, приказок, фразеологізмів і характерних для іншомовних носіїв висловлювань [4, с. 21].

В рамках культурологічного підходу на заняттях англійської та французької мови виконуються завдання на скоромовки, які є дуже корисними

для розвитку дикції та тренування інтонації, але, головним чином, ефективними для визначення культурних концептів. Скоромовки повинні відповідати наступним вимогам: насиченість фонових знань, можливість виявлення і аналізу культурних концептів, наявність близьких для носіїв мови явищ, подій і предметів. Учні повторюють і заучують запропоновані скоромовки, а також аналізують їх культурний підтекст [5, с. 67].

В результаті аналізу фразеологізмів, прислів'їв та приказок можуть бути виявлені відмінні особливості і риси характеру жителів інших країн. Насамперед, це особливості особистого життя. Наприклад, для Великобританії характерна наявність великої кількості красивих будинків і старовинних замків, жителі вважають за краще проживати в своєму приватному будинку, ніж в квартирі, про що свідчать висловлювання: «My home is my castle», що в перекладі означає «Мій будинок – моя фортеця» (дослівно «замок»); любов, прихильність до сім'ї: «Children are poor men's riches», що означає «Діти – багатство бідняка», «Every mother thinks her own gosling a swan», що в перекладі звучить як «Кожна мати вважає своє гусеня лебедем».

Ще однією відмінною рисою є ділова культура, яка характеризується визначеністю, впорядкованістю, обов'язковістю. Підлеглі з керівництвом знаходяться на порівняно короткій дистанції, про що свідчить їхня привітність: «Keep smiling» – «Посміхайтесь завжди і всюди» і ввічливість «Thank you for calling» – «Спасибі за ваш дзвінок» та інші.

Також, відмінними є якості особистості. Традиційно англійцям приписують егоцентричність – займенник «я» – «I» пишеться з великої літери, на відміну від української мови. Наприклад, «My friends and I went to the club yesterday», – «Я та мої друзі вчора ходили до клубу», «Richard and I are old friends», – «Ми з Річардом – старі друзі».

Дані завдання, засновані на методах компаративістики показують, що освоєння малих форм мовного фольклору дозволяє учням «зануритися» в культуру країни, що вивчається та служать імпульсом до більш глибокого проникнення у власну культуру.

Отже, вивчаючи іноземну мову, ми не тільки долучаємося до культури в загальному сенсі цього слова, а й набуваємо можливості порівнювати особливостями своєї культури з іншими.

Література

1. Навчання іноземним мовам у вищій школі: на шляху до мультилінгвізму. URL: http://confcontact.com/2013_06_07/5_Anisimova.html
2. Костенко О. М. Культура і закон – у протидії злу. Київ : Атіка, 2008. 352 с.
3. Калінін В. О. Використання педагогічної технології «діалог культур» у процесі підготовки майбутнього вчителя іноземних мов. *Вісник*

Житомирського державного університету імені Івана Франка. Житомир, 2005. Вип. 22. 107 с.

4. Методика викладання іноземних мов у середніх навчальних закладах : підручник. Вид. 2-е, випр. і перероб. / Кол. авторів під керівн. С. Ю. Ніколаєвої. Київ : Ленвіт, 2002. 328 с.
5. Крилова Н. Б. Культурологія утворення. Москва : Народна освіта, 2010. 201 с.

CULTURAL APPROACH OF FOREIGN LANGUAGE LEARNING

Нагірна Т. П.

*студентка факультету іноземних мов
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка
м. Тернопіль, Україна*

The communicative approach to learning foreign languages became increasingly popular. It involves sharing information and understanding between speakers of different language groups as representatives of different cultures. In such way we can understand the differences in how people from a variety of cultures act, communicate, and perceive the world around them.

Therefore, learning a foreign language has a sociocultural element that helps to understand the essence of the studying and gives you the opportunity to learn the language with its specific rules, norms and traditions of communication. This method of learning extends the mastery of the language in real communication, and increases students' interest a foreign language learning.

So, in order to improve language fluency a person should enrich their cultural knowledge, a lot of the lexical borrowing reflects international developments, that are associated with the great development of communication in the modern world. Different terms and words come from different languages depending on the area of activity.

The intensive use of knowledge of the country's geography is also extremely important in the foreign language learning system, especially at its initial stage. Of course, it is necessary at the beginning of the educational process to read publications in a foreign language, listen to various audio recordings, radio programs, watch movies, TV shows. This will expand the vocabulary and will help learners to discover more about the language of other people and their cultures.

Fiction is a major area of improvement in literary language, a real reflection of people's lives. That is why many linguists and educators consider it as a basis for enriching students' vocabulary, learning a foreign language culture and development